

60 כן יתכן שגם באופן ששחט בריחוק מהמזבח וצריך להוליך את
61 הדם, מכל מקום אין ההולכה צריכה להיעשות לשם הזבח.
62 משיבה הגמרא: **אֵלָא אִמְרַן קְרָא** באברי העולה (שם א יא), **וְהִקְרִיב אֶת**
63 **הַכֶּלֶל** והקטיר הַמִּזְבֵּחַ. **וְאִמְרַן מֵר**, הקרבה זו היא הוֹלֵכֶת אֲבָרִים
64 **לְכַבֵּשׁ**. ועוד נאמר בעולה (שם א טו), **וְהִקְרִיבוּ בְּנֵי אֶהָרָן הַכֹּהֲנִים אֶת**
65 **הַדָּם**, וְקָרָב אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב, אִשֶׁר פָּתַח אֱהֵל מוֹעֵד. **וְתִנְיֹא,**
66 **וְהִקְרִיבוּ** זו קְבֻלַּת הַדָּם, ואפילו שמשמעותה הפשוטה של הקרבה
67 היא הולכה, כמו שמצינו ב'והקריב' שנאמר באברי העולה
68 שמשמעותה הולכת למזבח, מכל מקום הקרבה שנאמרה בדם
69 שמשמעותה קבלתו בכלי. **וְאִשְׁכַּח רַחֲמָנָא** – והוציא הכתוב קבלה
70 בְּלִשׁוֹן הוֹלֵכֶת, וכתב 'והקריבו' ולא 'וקבלו', לְמִימְרָא דְהוֹלֵכֶת לֹא
71 תִּפְקַח מִקְבָּלָה – כדי להשמיענו שהולכה אינה יוצאת מכלל
72 קבלה, ואף בה נאמר דין לשמה כשם שנאמר בקבלה.
73 מבררת הגמרא את מקור פסול שינוי בעלים שמוזכר במשנה להלן
74 (מגו). שואלת הגמרא: **וְאִשְׁכַּחַן** – אכן מצאנו מקור מהדרשות
75 המבוארות לעיל לדין **שִׁנּוּי קוֹדֶשׁ**, אך דין **שִׁנּוּי בְּעָלִים מְנַלָן** – מנין
76 לנו שאם נשחט הזבח שלא לשם בעליו אין הם יוצאים בו ידי
77 חובתם.
78 משיבה הגמרא: **אִמְרַן רַב פְּנִיחָם בְּרִיחַ דְרַב אַמִּי, אִמְרַן קְרָא** בקרבן
79 תודה (שם י טו) **וְכִשְׁר זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמִי**. 'רזבח' היינו מעשה הזביחה,
80 וכוונת הכתוב היא שְׁתֵּהא זְבִיחָה לְשֵׁם תּוֹדָה. **וְאִם** כתוב **הַזֶּה אֵינוֹ**
81 **עֲנִין לְדִין שִׁנּוּי קוֹדֶשׁ, דְנִפְקָא לָן מִתְּהָם** – שהרי כבר למדנו את
82 לעיל ממה שנאמר בשלמים 'זאם זבח שלמים קרבנו' שצריך שתהיה
83 הזביחה לשם זבח זה ולא לשם זבח אחר, תִּנְהוּ לכתוב שנאמר
84 בתורה **עֲנִין לְשִׁנּוּי בְּעָלִים**, שאם נשחט הזבח על מנת לזרוק את דמו
85 שלא לשם הבעלים אינו עולה לשם חובה.
86 מקשה הגמרא: **וְהָאִי לְהִכִּי הוּא דְאֵתָא** – וכי כתוב זה בא ללמדנו
87 דין שינוי קודש, הֵא מִיִּבְעֵי לִיהַ לְכַרְתֵּינָא, **וְכִשְׁר זֶבַח תּוֹדַת**
88 **שְׁלָמִי**, **אִתָּא תַּנִּין אִמְרַן מִשּׁוּם רַבִּי אֲלֵעִזָּה**, כתוב זה **כֵּן לְלַמַּד**
89 **עַל תּוֹדָה שְׁשַׁחֲטָה לְשֵׁם שְׁלָמִים** שהיא כְּשִׁירָה ואין נפסלת משום
90 שינוי קודש, ואילו שְׁלָמִים שְׁשַׁחֲטָן לְשֵׁם תּוֹדָה פְּסוּלָה – השלמים
91 פסולים משום שינוי קודש. ואם תשאל מֵה הוּא הַפְּרִשׁ בֵּין זֶה לְזֶה
92 ומדוע הם חלוקים בניניהם, תשובת הדבר היא, שְׁתוֹדָה קְרוּיָה
93 'שְׁלָמִים', וְאִלּוּם אֵין שְׁלָמִים קְרוּיִין 'תּוֹדָה'. אם כן אין כתוב זה
94 מיותר ללמד דין שינוי בעלים.
95 מתרצת הגמרא: אכן התיבות 'תודת שלמיו' אינן מיותרות, אלא באו
96 להשמיענו את החידוש האמור, אך אֵין מִיִּתּוּר תִּיבַת 'זֶבַח' קְאָמְרִינָן
97 ללמוד דין שינוי בעלים.
98 שוב מקשה הגמרא: **וְאִתָּי מִיִּבְעֵי לִיהַ** – ועדיין יתור זה נצרך
99 לדרשה אחרת, חֲטָאת וְאִשֶׁם מְנַין לֵנו שְׁהִם נִאכְלִים בְּיוֹם הַקְּרָבָתָם
100 וּבְלִילָה שְׁלֹאחֵרֵיו וְתו לֹא, תִלְמִיד לֹמַר לְתוֹדָה, זֶבֶשׁר זֶבַח תּוֹדַת
101 שְׁלָמִי בְּיוֹם קְרָבָנוּ יֵאכַל לֹא יִנַּח מִמֶּנּוּ עַד בֶּקֶר, ותיבת 'זבח' בא
102 לרבות אף חטאת ואשם לאכילת יום ולילה. ומאחר שאין הז'ח
103 מיותר, שוב אין לנו מקור לדין שינוי בעלים.
104 מתרצת הגמרא: **אִם בָּן** – אם בא 'זבח' ללמד רק על זמן אכילת
105 חטאת ואשם, נִכְתּוּב קְרָא **וְכִשְׁר תּוֹדַת שְׁלָמִי** [זֶבַח] ביום קרבנו
106 יאכל, והיה לו לסמוך את תיבת 'זבח' לזמן האכילה, מֵאִי וְבִשֶׁר
107 זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמִי. אלא שְׁמַע מִיָּה תִרְתִּי – את שני הדינים, מעצם
108 תיבת זבח למדנו זמן אכילת חטאת ואשם, ומהמקום שבו נכתבה
109 למדנו דין שינוי בעלים.
110 שואלת הגמרא: **אִשְׁכַּחַן** דין שינוי בעלים בְּזִבְיחָה, שאם שחט על
111 מנת לזרוק הדם שלא לשם הבעלים אין הקרבן עולה לשם חובה, אך
112 **בְּשַׁאֲר עֲבוּדוֹת** שית הקרבן מְנַלָן דין זה. **וְכִי תִימָא לִילָה** וללמדנו
113 **מִזְבִּיחָה**, הלא יש לפרוך על לימוד זה, מֵה לְזִבְיחָה שְׁכֵן פּוֹסֵל שְׁלֹא
114 לְשֵׁם אוֹכְלִין בְּקָרְבַן פְּסָה, מֵה שאין כן בשאר עבודות שאינן צריכות
115 להיעשות לשם אוכלין בקרבן פסח, ויתכן שאף לא נאמר בהן דין
116 שינוי בעלים בכל הקרבנות.
117 משיבה הגמרא: **נְאֻמְרָה זְבִיחָה בְּשִׁנּוּי קוֹדֶשׁ, וְנְאֻמְרָה זְבִיחָה**
118 **בְּשִׁנּוּי בְּעָלִים**, מֵה זְבִיחָה הַאֲמוּרָה בְּשִׁנּוּי קוֹדֶשׁ לֹא חִלְקַתָּ בֵּין

1 שנינו במשנה: 'כל הזבחים שזבחו שלא לשמן לא עלו לבעלים לשם
2 חובה'. שואלת הגמרא: **מְנַלָן דְעֵינָן זְבִיחָה לְשִׁמְהָ**. משיבה הגמרא:
3 **מִשּׁוּם דְאִמְרַן קְרָא** (ויקרא ג א), **וְאִם זֶבַח שְׁלָמִים קְרָבָנוּ**, 'רזבח' הוא
4 מעשה הזביחה, וכוונת הכתוב היא שְׁתֵּהא זְבִיחָה לְשֵׁם [שְׁלָמִים].
5 שואלת הגמרא: **וְדִילְמָא הֵינֵין שְׁמִייהוּ** – 'זבח שלמים' הוא עיקר
6 שם של השלמים, ומנין לנו שכוונת 'זבח' היא למעשה השחיטה.
7 משיבה הגמרא: **מִדְּרִבֵּי (שם א יב) 'הִקְרִיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת**
8 **הַחֶלֶב מִבְּנֵי אֶהָרָן לֹו תִהְיֶה שׁוֹק הִקְמִין לְמַנְה**, וכן נאמר (שם יד י) **לִבְחַן**
9 **הַזֶּרֶק אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים לֹו יִהְיֶה**, וְלֹא פְתִיב דָּם זֶבַח הַשְּׁלָמִים/
10 מוכח ששם קרבן זה אינו 'זבח שלמים' אלא 'שלמים' בלבד. ומאחר
11 **דְהִקָּא פְתִיב 'זֶבַח הַשְּׁלָמִים'**, שְׁמַע מִיָּה שְׁצִרִיךְ שְׁתֵּהא זְבִיחָה
12 לְשֵׁם שְׁלָמִים.
13 שוב שואלת הגמרא: **אִשְׁכַּחַן** דין לשמה בְּזִבְיחָה, אך **בְּשַׁאֲר עֲבוּדוֹת**
14 הדם, שהן קבלה הולכה וזריקה, מְנַלָן דין זה. **וְכִי תִימָא לִילָה** – שיש
15 ללומדן בבנין אב מִזְבִּיחָה, הלא יש לפרוך, מֵה לְזִבְיחָה שְׁכֵן נִפְסַלָת
16 שְׁלֹא לְשֵׁם אוֹכְלִין בְּקָרְבַן פְּסָה, שאם שחט את הפסח לשם חולה
17 או זקן שאינם יכולים לאכול כוית מבשר הפסח, אפילו אם הם בעלי
18 הקרבן הרי הוא פסול, מֵה שאין כן בשאר עבודות שאינן צריכות
19 להיעשות לשם אוכלין בקרבן פסח, ויתכן שאף לא נאמר בהן דין
20 לשמה בכל הקרבנות.
21 משיבה הגמרא: **אֵלָא אִמְרַן קְרָא** בקבלת הדם (שם א יב), **הִקְרִיב אֶת**
22 **דָּם הַשְּׁלָמִים**, והקרבה זו היא קבלת הדם, כמבואר להלן בברייתא
23 בלשון הקרבה שנאמרה במקום אחר, ומיתור תיבת 'השלמים' למדנו
24 שצריך שְׁתֵּהא הַקְּבֻלָּה לְשֵׁם שְׁלָמִים.
25 מקשה הגמרא: **וְלִכְתּוּב רַחֲמָנָא** דין לשמה רק בְּקְבֻלָּה, וְלִילָה שְׁחִיטָה
26 מִיָּה, ולמה נצרך הכתוב 'זאם זבח שלמים' ללמדנו שתהא זְבִיחָה לשם
27 שלמים. מתרצת הגמרא: אילו נכתב דין לשמה רק בקבלה, אי אפשר
28 היה ללמוד ממנה אף לשחיטה, מִשּׁוּם דְאִיבָא לְמִיפְרָךְ, מֵה לְקְבֻלָּה
29 שְׁכֵן פְּסוּלָה בְּזֶר וְאִשֶׁה, ואינה כשירה אלא בזכרי כהונה בלבד, ועל כן
30 היא צריכה להיעשות לשם חובה, מֵה שאין כן בשחיטה שהיא כשירה
31 בזר ובאשה, ועל כן יתכן שמינה צריכה להיעשות לשם חובה.
32 עוד שואלת הגמרא: **אִשְׁכַּחַן** דין לשמה בְּשַׁחֲטָה וְקְבֻלָּה, אך
33 בְּזִרְיָקָה של הדם מְנַלָן דין זה. **וְכִי תִימָא לִילָה מְהֵי** – שיש ללמוד
34 עליה בבנין אב משחיטה וקבלה, הלא יש לפרוך לימוד זה, מֵה לְהֵי
35 ולשחיטה וקבלה) שְׁכֵן מְעוֹנוֹת צִפּוֹן, וְכֵן יִשְׁנָן גַּם בְּחֲטָאוֹת
36 הַפְּנִימִיּוֹת. מֵה שאין כן בזריקה שלא נאמר בה דין 'צפון', וכן אין
37 נוהגת זריקת הדם על המזבח היצוץ בחטאות הפנימיות אלא על
38 הפרוכת ועל מזבח הזהב, ועל כן יתכן שאף דין לשמה לא נאמר בה.
39 משיבה הגמרא: **אֵלָא אִמְרַן קְרָא** בזריקה (שם א יג), **וְהִזְרִק אֶת דָּם**
40 **הַשְּׁלָמִים**, ומיתור תיבת 'השלמים' למדנו שצריך שְׁתֵּהא זְרִיקָה
41 לְשֵׁם שְׁלָמִים.
42 מקשה הגמרא: **וְלִכְתּוּב רַחֲמָנָא** דין לשמה רק בְּזִרְיָקָה, וְלִילָה
43 מִיָּה אף לשחיטה וקבלה שהן צריכות להיעשות לשם זבח,
44 ולמה נצרכו הדרשות המובאות לעיל ללמדנו דין לשמה
45 בעבודות אלו.
46 מתרצת הגמרא: אילו נכתב דין לשמה רק בזריקה, אי אפשר היה
47 ללמוד ממנה אף לשחיטה וקבלה, מִשּׁוּם דְאִיבָא לְמִיפְרָךְ מֵה
48 לְזִרְיָקָה שְׁכֵן תִּיב עֲלֵיהָ זֶר שְׁעִשְׂאָה מִיָּה בְּיַד שְׁמִים. מֵה שאין כן
49 בשחיטה וקבלה שאין זר שעשאן מתחייב מיתה, ועל כן יתכן שאף
50 אין נוהג בהן דין לשמה.
51 עוד שואלת הגמרא: **אִשְׁכַּחַן פּוֹלְהוּ** – בכל שלש עבודות אלו,
52 שחיטה קבלה וזריקה שהן צריכות להיעשות לשמה, אך בעבודת
53 הוֹלֵכֶת של הדם מְנַלָן שיש בה דין לשמה. **וְכִי תִימָא לִילָה**
54 **מִזְבִּיחָה** – שיש ללמודה משלש עבודות אלו, הלא יש לפרוך
55 לימוד זה, מֵה לְכּוֹלְהוּ שְׁכֵן הֵן עֲבוּדָה שְׁאִי אִפְשָׁר לְכַטְלָה,
56 שכן לא יתכן קרבן בלא שחיטה וקבלה וזריקה, ועל כן נאמר
57 בהן דין לשמה, וכי תִאמַר כן גם הוֹלֵכֶת שהיא עבודה
58 שְׁאִפְשָׁר לְכַטְלָה, שהרי אם שחט את הקרבן בצד המזבח, בידו
59 לזרוק את הדם מיד לאחר קבלתו בכלי בלא להוליכו, ומשום

1 וְבִיחָה לְשֹׂאֵר עֲבוֹדוֹת אֵלָּא כּוֹלֵן צְרִיכוֹת לְהִיעֲשׂוֹת לְשֵׁם הַזֹּבֵחַ, אָף
 2 וְבִיחָה הָאֲמוּרָה בְּשִׁינוֹי בְּעֵלִים לֹא תִחַלֵּק בְּהֵן בֵּין וְבִיחָה לְשֹׂאֵר
 3 עֲבוֹדוֹת, וְכוֹלֵן צְרִיכוֹת לְהִיעֲשׂוֹת לְשֵׁם הַבַּעֲלִים.
 4 דוּחָה הַגִּמְרָא: אִיפֹא לְמִיפְרָךְ מָה לְשִׁינוֹי קוֹדֵשׁ, שְׂפֵן הוּא חֲמוּר
 5 יוֹתֵר מִשִּׁינוֹי בַּעֲלִים בְּכֵן שִׁפְסוּלָה בְּגוֹפָה – בְּגוֹף הַקֶּרֶבֶן, מָה שֶׁאֵין
 6 כֵּן בְּשִׁינוֹי בַּעֲלִים שֶׁאֵין פְּסוּלוֹ בְּגוֹף הַקֶּרֶבֶן אֵלָּא הוּא פְּסוּל צַדְדֵי.
 7 וְכֵן חֲמוּר שִׁינוֹי קוֹדֵשׁ בְּכֵן שִׁשְׁנוֹ בְּכֵל אֶרְבַּע עֲבוֹדוֹת הַדָּם, שֶׁכֵּן
 8 הִתְרַבּוּ כּוֹלֵן לְדִין שִׁינוֹי קוֹדֵשׁ מִדְּרָשׁוֹת הַכְּתוּבִים שֶׁהוֹבְאוּ לְעִיל. מָה
 9 שֶׁאֵין כֵּן בְּשִׁינוֹי בַּעֲלִים שֶׁאֵינוֹ אֵלָּא בְּאוֹפֵן שֶׁחֲשַׁב בְּשַׁעַת הַשְּׁחִיטָה
 10 לְזָרוֹק אֶת הַדָּם שֶׁלֹּא לְשֵׁם הַבַּעֲלִים, אֲבָל אִם חֲשַׁב עַל הַשְּׁחִיטָה
 11 עֲצֻמָּה שֶׁתְּהִיָּה שֶׁלֹּא לְשֵׁם הַבַּעֲלִים, אֵין בּוֹה מִשּׁוּם שִׁינוֹי בַּעֲלִים. שֶׁכֵּן

12 מִשְׁמַעוֹת 'לְשֵׁם בַּעֲלִים' הִיא לְשֵׁם שִׁיתְּכַפְּרוּ הַבַּעֲלִים וְלֹא אִישׁ אַחֵר,
 13 וְהַכִּפְּרָה אֵינָה אֵלָּא בּוֹזְרִיקָה.
 14 וְכֵן חֲמוּר שִׁינוֹי קוֹדֵשׁ בְּכֵן שִׁשְׁנוֹ אֵף לְאַחֵר מִיָּתָה, שֶׁאֵדָם
 15 שֶׁהַפְּרִישׁ קֶרֶבֶן וּמַת וְהַבִּיאוּ הַיּוֹרְשִׁים אֶת קֶרְבֵּנוֹ שִׁינוֹי קוֹדֵשׁ פּוֹסֵל
 16 בּוֹ, וְעַל הַיּוֹרְשִׁים לְהַבִּיאַ מִירוֹשַׁת אֲבִיהֶם קֶרֶבֶן אַחֵר. מָה שֶׁאֵין
 17 כֵּן בְּשִׁינוֹי בַּעֲלִים שֶׁאֵינוֹ נוֹהֵג אֵלָּא בַּחַיִּי הַבַּעֲלִים, אֲבָל לְאַחֵר
 18 שֶׁמַּתּוֹ כִּבֵּר אֵינָם בַּעֲלִים עַל הַקֶּרֶבֶן, וְשׁוֹב לֹא שִׁיךְ בּוֹ דִּין שִׁינוֹי
 19 בַּעֲלִים.
 20 וְכֵן חֲמוּר שִׁינוֹי קוֹדֵשׁ בְּכֵן שִׁשְׁנוֹ בְּקֶרְבָּנוֹת צִיְּבוּר בְּבִקְרָבָנוֹת יְחִיד,
 21 מָה שֶׁאֵין כֵּן בְּשִׁינוֹי בַּעֲלִים שֶׁאֵינוֹ שִׁיךְ אֵלָּא בְּקֶרְבָּנוֹת יְחִיד וְלֹא
 22 בְּקֶרְבָּנוֹת צִיְּבוּר, שֶׁהָרִי כֹל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל נֶחְשָׁב לְבַעֲלִים עֲלֵיהֶם.

60 ז'בח/ נמצא דהוה ליה בלל שאינו מלא, כלומר כלל שלא הושלמו
 61 דבריו אלא רק לאחר הזכרת הפרט, ובל בלל שאינו מלא אין דנין
 62 אותו בבלל ופרט שאין בכלל אלא מה שבפרט.
 63 רבינא מתרץ באופן אחר את קושיית רב אחא האמורה: רבינא אמר,
 64 לעולם דנין כלל שאינו מלא בכלל ופרט, ואולם ב'לה' שנאמר
 65 לאחר 'זבח שלמים' חזר הכתוב וקבל את כל עשיות האיל בדין לשם
 66 בעלים.
 67 מקשה רב אחא מדיפתי רבינא על תירוצו: אמר ליה רב אחא
 68 מדיפתי לרבינא, והא לא דמי [דומה] בללל קמא של יעשה'
 69 לבללל בתרא של לה', שכן בללל קמא מרבה דווקא את עשיות
 70 ארבע עבודות הדם המעכבות בכפרה ותו לא, ואילו בללל בתרא
 71 כולל את כל העשיות שהן לה', ואפילו את שפיכת השירים של
 72 הדם על יסוד המזבח החיצון שאינה מעכבת בכפרה, וכן את הקמרת
 73 האימוריין על גבי המזבח.
 74 תירץ לו רבינא: הא תנא דבי רבי ישמעאל בבללי ופרטי, דריש כי
 75 האי גוונא את מידת בלל ופרט, ובלל, שאי אתה דן ממנה אלא
 76 דבר שהוא בעין הפרט, ואם כן גם כאן יש לדרוש מיעשה זבח
 77 שלמים לה', מה הפרט של 'זבח' שהוא מפורש בעבודה של
 78 שחיטה ובענין לשמן של הבעלים, אף על עבודה כגון קבלה
 79 והולכה התרבו מהכלל ובענין בהן לשמן, אבל עשיות שאינן מעיקר
 80 עבודת הקרבן, לא התרבו לדין לשמה מכלל ופרט וכלל זה.
 81 שוב מקשה הגמרא: אי מה הפרט מפורש בעבודה של זביחה והיא
 82 עבודה שתניין עליה פחויין כרת, אף כל מה שהיא עבודה ותייבין
 83 עליה פחויין תהיה צריכה להיעשות לשם בעלים, ואם כן דווקא
 84 שהיטה וזריקה אין – צריכות להיעשות לשמם, אבל קבלה והולכה
 85 לא. אי נמי, מה הפרט מפורש בזביחה שהיא דבר הטעון צפון,
 86 וכן היא דבר שישנו גם בחטאות הפנימיות, אף כל דבר הטעון
 87 צפון וישנו בחטאות הפנימיות יהיה צריך להיעשות לשם בעלים,
 88 ואם כן דווקא שהיטה וקבלה אין, אבל זריקה לא.
 89 מתרצת הגמרא: איכא למימר הכי ואיכא למימר הכי – מאחר
 90 שיש סברא לומר שאב הפרט למעט קבלה ויש סברא לומר שבא
 91 למעט זריקה, נמצא שזריקה וקבלה שקולין הן, ועל כן יבאו שניהן
 92 ויתרבו מהכלל האמור, שכן אין בידינו להכריע את איזו מהן עליו
 93 להוציא מהכלל האמור.
 94 לישנא אחרת, זריקה וקבלה שקולות הן, וחדא חדא תיקו
 95 במילתא – ועל כן כל אחת מהן תעמוד בדין האמור, ותכלל בכלל
 96 זה.
 97 תירוץ נוסף: ואיבעית אימא, הרי זריקה מדרשה דרב אשי לעיל
 98 מיוצרה לו לכפר עליו כבר נפקא, ואין צריך לרבותה מהכלל
 99 האמור, ואם כן בהכרח שבא לרבות קבלה.
 100 הגמרא מביאה מקור לדין שם בעלים בשאר קרבנות. שואלת
 101 הגמרא: אשכחן – אכן מצאנו דין לשם בעלים במיל נזיר, אך בשאר
 102 שלמים מנלן דין זה. וכי תימא נילף במה מצוינו במיל נזיר, הלא
 103 יש לפרוך מה לאיל נזיר שכן יש עמו עוד דמים אחרים של החטאת
 104 והעולה שהנזיר מביא מלבד איל זה, מה שאין כן בשאר שלמים
 105 שבאים לבדם, שיתכן שאינם טעונים הקרבה לשם בעלים.
 106 משיבה הגמרא: אם כן נכתוב 'זבח שלמים', ולמה נכתב 'זבח
 107 שלמים'. אלא מאי 'שלמים', לרבות כל שלמים לדין לשם בעלים.
 108 ושוב שואלת הגמרא: אשכחן [מצאנו] דין לשמה בשלמים, אך
 109 בשאר כל קדשים מנלן. וכי תימא נילף משלמים, הלא יש לפרוך
 110 מה לשלמים שכן הם מעוניין סמיכה, ונסכים, ותנופת חזה ושוק,
 111 מה שאין כן בשאר הזבחים.
 112 משיבה הגמרא: אלא אמר קרא [ויקרא ז, יז], 'זאת התורה לעולה
 113 למנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים', הרי
 114 שהיקישן הכתוב [את כל הקרבנות] לשלמים, מה שלמים בין
 115 שינוי קודש בין שינוי בעלים בענין לשמה, אף בכל הקרבנות בין
 116 שינוי קודש בין שינוי בעלים בענין לשמה.
 117 מקשה הגמרא: אימא היכא דשחיט להו שלא לשמה ליפסלו
 118 לגמרי, ומדוע שינו במשנתנו שהם כשרים.

1 ואף על גב דתרתני מתוך ארבע פירכות אלו הן לאו דוקא, אולם
 2 תרתני מתוכן הן מיהא בדוקא. הפירכא 'מה לשינוי קודש שכן פסולו
 3 בגופו' אינה בדווקא, שכן מאי שנא שינוי בעלים שאמרנו בו ולא
 4 הווי פסולו בגופו, הלא הוא משום שמחשבה בעלמא היא ואין בו
 5 מעשה, ואם כן שינוי קודש נמי מחשבה בעלמא הוא ואין בו
 6 מעשה, ומדוע יחשב כפסול בגופו של זבח. אלא בהכרח בין
 7 דאחשבה [שחיט] לשנות את שם הזבח פסלה לזבח בגופו אף על
 8 ידי מחשבה, הלא נמי בשינוי בעלים בין דאחשבה פסלה בגופו.
 9 וכמו כן לרב פנחס בריה דרב מרי דאמר יש שינוי בעלים לאחר
 10 מיתה, ואף יורשים שהקריבו את הקרבן לשם אחרים אינו עולה
 11 לשם חובה, ומסתלקת אף הפירכא 'מה לשינוי קודש שכן ישנו לאחר
 12 מיתה', שהרי גם שינוי בעלים ישנו לאחר מיתה. אך מכל מקום תרתני
 13 מיהא – את שתי הפירכות הנותרות עדיין איכא למיפרך, מה לשינוי
 14 קודש שכן ישנו בכל ארבע עבודות וישנו גם בקרבנות ציבור, מה
 15 שאין כן בשינוי בעלים.
 16 משיבה הגמרא: אלא אמר רב אשי, אמר קרא [ויקרא ד, ו] 'ונרצה לו
 17 לכפר עליו', שמשמע לכפר על הבעלים ולא לכפר על חבירו,
 18 ומאחר שהכפרה היא בזריקה, אם זרק את הדם לשם אחרים אין
 19 הקרבן עולה לבעלים לשם חובה.
 20 מקשה הגמרא: וכי האי עליו להכי הוא דאחא – לשינוי בעלים
 21 הוא בא, האי מיבעי ליה לכתובת, ונרצה לו לכפר עליו, רבי
 22 שמעון אומר, את שעליו חייב באתרייתו, ואת שאינו עליו אינו
 23 חייב באתרייתו, שאם נדר אדם נדר לגובה בלשון 'הרי עלי', ולאחר
 24 שהפרישו אבד או מת, הרי הוא חייב להביא אחר תחתיה. מה שאין
 25 כן בנדבה שאומר על בהמה 'הרי זו לקרבן', אם מתה או שאבדה,
 26 אינו חייב להביא אחרת תחתיה. ומשמעות הכתוב היא, שאותו קרבן
 27 שמוטל עליו [על האדם] חייב ההבאה דהיינו באופן שאמר הרי
 28 עלי, יקריב אותו ואז ירצה לו, אבל עד שיקריבנו לא נרצה ולא נפטר
 29 מחיובו. ואמר רב יצחק בר אבדימי, מאי טעמא שחייב אחריות
 30 זה, שמכיון דאמר 'הרי עלי', כמאן דענין ליה אבתיה דמי –
 31 הרי זה כמו שטעון חייב זה על כתפי הנדר, ואינו נפטר ממנו עד
 32 שיקריב את קרבנו. מתרצת הגמרא: רב אשי מ'ונרצה לו לכפר'
 33 קאמר שריבה הכתוב שינוי בעלים בזריקה, שכן משמע מהכתוב 'לו
 34 לכפר' ולא לכפר לחבירו, ואילו דרשת רבי שמעון בברייתא היא
 35 מ'עליו'.
 36 הגמרא מחפשת מקור לדין שינוי בעלים בקבלה, ושואלת: אשכחן –
 37 אכן מצאנו זביחה וזריקה בשינוי בעלים פוסל בהם מהדרשות
 38 שהובאו לעיל, אך בקבלה מנלן שהוא פוסל. וכי תימא לילף
 39 [ללמוד] במה מצוינו מזביחה וזריקה, הלא יש לפרוך מה לזביחה
 40 וזריקה החמורות שכן הן עבודה שתניין עליה פחויין [מחוץ
 41 לעזרה] כרת, מה שאין כן בקבלה הקלה בכך שאין בה חוב כרת
 42 מחוץ לעזרה.
 43 מתרצת הגמרא: אלא אמר רב אשי, שינוי בעלים בקבלה אתיא
 44 במיל נזיר, דכתיב בו [במדבר יז] 'זאת האיל יעשה זבח שלמים',
 45 ומכאן שצריך שתהא עשיתו לשם שלמים, ואם אינו ענין לשינוי
 46 קודש, דנפקא ליה מהתם – שהרי כבר למדנו פסול שינוי קודש
 47 מהדרשות המובאות לעיל (ע"א), תגהו ענין לשינוי בעלים שפוסל
 48 בכל העבודות.
 49 מקשה רב אחא בר אבא לרבא על דרשת רב אשי האמורה: אמר
 50 ליה רב אחא בר אבא לרבא, אימא 'יעשה' הוא בלל הכולל את
 51 כל העבודות, ואילו 'זבח' הוא פרט המורה על שחיטה בלבד, והרי
 52 'בלל ופרט' אין בבלל אלא מה שבפרט, ואם כן יש לומר זביחה
 53 אין – צריכה להיעשות לשם בעלים, אבל מידי אחרתא [עבודה
 54 אחרת] לא צריכה להיעשות לשמם.
 55 תירץ לו רבא: אי כתיב 'יעשה שלמים זבח', אכן יש לומר
 56 בדרבאמרת, שיעשה' כולל את כל עשיות השלמים, ו'זבח' אינו אלא
 57 פרט, ואין בכלל אלא מה שבפרט. אבל השתא דכתיב 'יעשה זבח
 58 שלמים', ולא גמר הכתוב להשלים את הכלל ולפרש שהוא מוסב על
 59 עשיה לשם שלמים אלא רק לאחר שהפסיק באמצעו בפרט של

המשך ביאור למס' זבחים ליום ראשון עמ' ב

1 מתרצת הגמרא: מקור משנתינו הוא ממה דאָמַר קְרָא (דברים כג כה)
2 'מוֹצֵא שְׁפָתַיךָ תִּשְׁמָר וְעֲשִׂיתָ כְּאֲשֶׁר נִדְרָתָ וְגו' לַה' אֱלֹהֶיךָ נִדְבָה,
3 וכי הָא' נדר הוא נְדָבָה, הלא נָדַד הוּא, ומדוע פתח הכתוב בלשון
4 נדר וסיים בלשון נדבה, אֵלֶּא כוונת הכתוב היא, אִם כְּמָה שְׁנִדְרָתָ
5 עֲשִׂיתָ וְהִקְרַבְתוּ לִשְׁמוֹ יְהוָה נָדַד ויעלה לשם חובתך 'כאשר נדרת',
6 וְאִם לֹא – אִם לא תקריבנו לִשְׁמוֹ יְהוָה קרבן זה נְדָבָה, ולא יעלה

1 לחובת נדרך. ומכאן שאף אם קרב הזבח שלא לשמו הרי הוא כשר
2 כנדבה.
3 מפרשת הגמרא את הצורך בשתי הדרשות האמורות: וְאִי צִטְרִיךְ גַּם
4 'מוֹצֵא שְׁפָתַיךָ', וְאִי צִטְרִיךְ גַּם את ההיקש של 'את התורה', כדי
5 ללמוד דין לשמה בקרבנות. משום דְּאִי פְתַב רַחֲמֵנָא רַק 'מוֹצֵא
6 שפתיך' בלא ההיקש האמור (תְּהִי אֲמִינָא)